

Tu ni poplav.
Telo bi ti vode sprale
tostran in
onstran.
Tu spočet otrok bi bil bližje bogu.
Toda zrak največkrat ni čist,
iz naše domišljije pravimo
o poti in glejmorju.

O poti in glejmorju?
Toda zrak največkrat ni čist,
onstran
telo bi ti vode sprale

SUROVE

lehnjakove kože se rad dotikam
negibno
spodaj globoko še nekaj vre
spodaj globoko še nekaj je
spodaj globoko še nekaj popolnoma brez nas.
Približam se od strani,
da si nisva
s pestjo v pest
rešiva čast in se spregledava.

NEBOGLJENI VRH SUROVE GORE

Lucijan Vuga

NEBOGLJENI

Vretenca gorskega hrbta
od daleč debela za mojo pest
od daleč drevesa kot lepotna pega
od daleč kot nežna poteza
skriti obraz
predsmrt in stiska,
tisti nepravi
pa rojstvo jutra
uzre.

Uzre
tisti nepravi
skriti obraz

In se spregledava.
Rešiva čast
s pestjo v pest

GORE

fantovskih nakan z dekletom
pred dežjem jo ščiti s toplim telesom
vetru jo skrije s toplim telesom
željam jo brani s toplim telesom

rdeča cvetova
znenada vznikla, veter sestopi pogledat pod steno.

TEMA TLI

Taka je zadnja noč
s planoto tal,
s potjo sva se razšla
s talci skal
belkasta breza mi veže oči,
tema tli.

Brez krvi
izkrvavel je kamen
iz žile presekane,
edini kropilec
dren straži
(nekaj časa)
jutru se ne bo nič zgubilo.

KO SE REKA NASMEJE

Ko se reka nasmeje
si znak zamahnemo
ure zamenjamo s soncem
hranilnik skrbi menjamo za drobiž poležavanja

ko se reka nasmeje
se v bokih zoži
ribe so pohlevne
in vse drugače diši

ko se reka nasmeje
pridejo otroci
pridejo psi
in včasih kakšna smrt

LETO

Leto jabolk
leto mušic
leto rži

Leto, ko je umrl oče
leto, ko je prišel zet
leto, ko je zima v maju

Leto pred zadnjo vojno
leto pred najinim srečanjem
leto pred tistim letom

Leto po tem si odšla
leto po tem so lastovke zakasnile
leto po tem so reke prestopile

Leto najino

STARI IN NOVI POGLEDI NA SLOVENSKO SLOVSTVO I PREVREDNOTENJE SREDNJEGA VEKA

Janko Kos

O pojavu, ki ga na tem mestu imenujemo prevrednotenje slovenskega srednjeveškega slovstva, se dá razpravljati vsaj ob treh slovstvenozgodovinskih knjigah, ki so izšle zadnje čase. To so Antona Slodnjaka *Slovensko slovstvo*, Jožeta Pogačnika *Zgodovina slovenskega slovstva* (1. del) in zbornik razprav o Brižinskih spomenikih.¹ Vsa tri dela so izšla v istem letu. Morda prav zato ponujajo toliko bolj otipljivo vtis, da je v vseh treh knjigah opaziti skupno, čeprav v različne smeri naravnano prizadevanje, kako slovenskemu slovstvu v srednjem veku podeliti nov pomen, ugled in ceno. Da takšno prizadevanje vsaj malo, včasih pa kar precej spreminja podobo srednjeveškega slovstva, kakršne smo navajeni iz standardnih del nekoliko starejše slovstvene zgodovine, se razume samo po sebi. Kaže se v razdelitvi in poimenovanju slovstvenega

¹ Anton Slodnjak, *Slovensko slovstvo*, Ljubljana 1968; Jože Pogačnik, *Zgodovina slovenskega slovstva I*, Maribor 1968; Freisinger Denkmäler — Brižinski spomeniki — Monumenta frisingensia, München 1968.